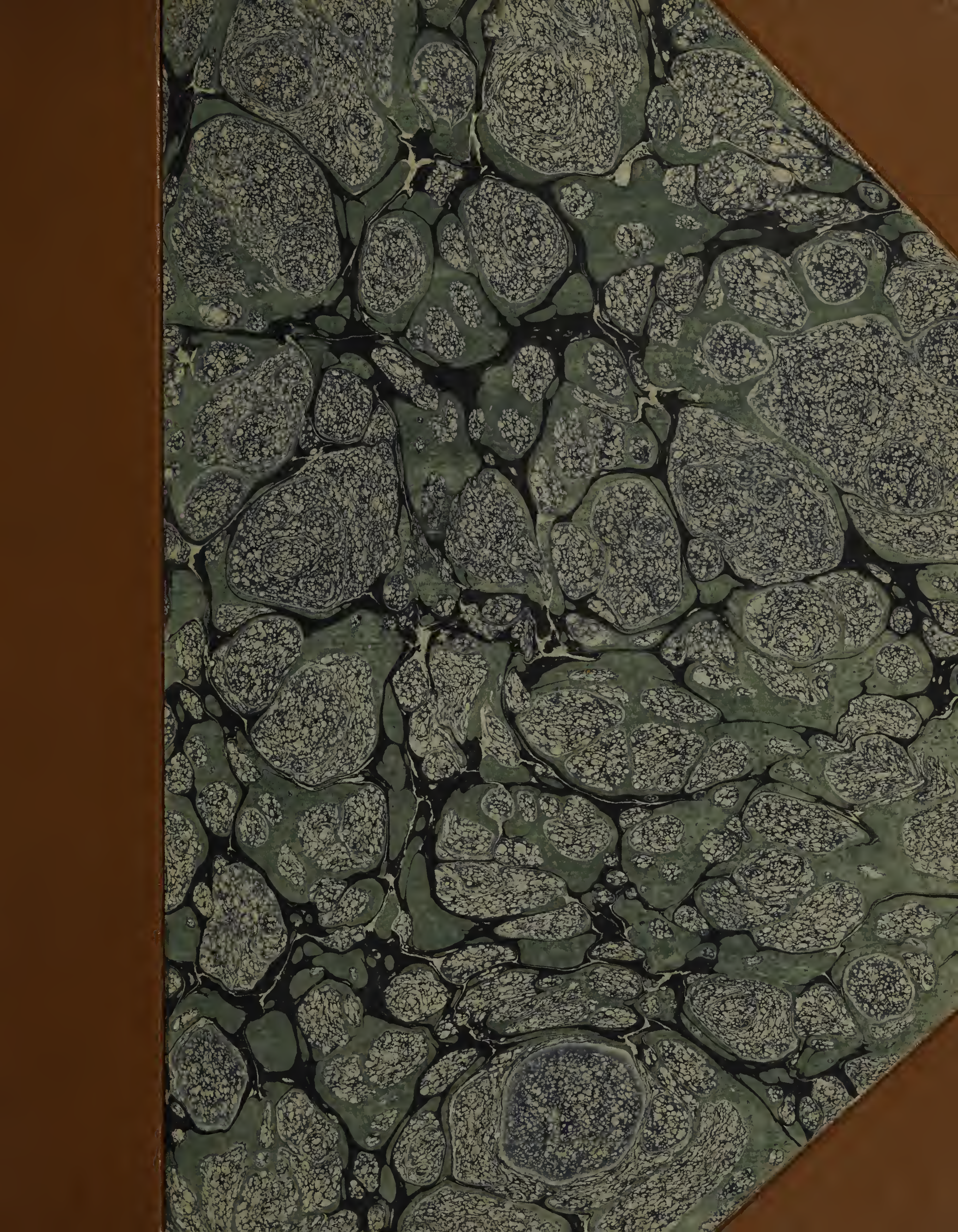

ORATIO ANNIVERSARIA,

QUAM EX HARVEII INSTITVTO
IN THEATRO
COLLEGII REGALIS
MEDICORVM LONDINENSIS
DIE OCTOBRIS XVIII A. MDCCLIX HABVIT

MARCUS AKENSIDE M. D.
COLL. MED. ET REG. SOCIET. SOCIVS.

LONDINI:
APVD R. ET J. DODSLEY.
MDCCLX.

VIRO EXIMIO

THOMÆ REEVE, M. D.

PRÆSIDI DIGNISSIMO,

ET SOCIIS DOCTISSIMIS

COLLEGII REGALIS

MEDICORUM LONDINENSIS,

HANC

ORATIONEM

ILLORUM JUSSU EDITAM

D. D. D.

MARCUS AKENSIDE.

ORATIO

ANNIVERSARIA

HARVEIANA.

CUM vitam hanc communem memoria percurrimus, et genus humanum tanquam e longinquo contuemur diverſis partibus ac perſonis conſpicuum; ad eos oculi noſtri facillime convertuntur, qui vel poteſtate regia, vel gratia populari, vel ſtudiis militaribus florentes, patriæ ſuæ atque ſeculi rebus mutationes graviſſimas et celerrimas intulerunt. Eorum enim geſta, quod illuſtri quodam eventu continentur fere ac definiuntur, minimo labore comprehendi mente et revocari poſſunt. tum etiam animi affectus plerumque vehementius concitant; ſive in publicis commodis verſentur; ſive, ut ſæpius quidem fit, exitus miſerabiles et deplorandos habeant. Unde evenit ut hominum ſermonibus eorum maxime percrebeſcat fama,

quos

quos bella funeſtiſſima, quos regum captivitates, quos imperiorum ruinæ olim nobilitarunt.

Utcunque vero in hac re populi ſit judicium, apud vos tamen, auditores, et in hac eruditiſſimorum hominum corona, de judicio meo confidere poſſe videor, etſi palam profitear diſertiſque verbis contendam aliud eſſe hominum genus et longe diverſum, qui in poſteritatis memoria priorem ſibi atque honoratiorem locum merito ſuo vindicare poſſunt: quippe qui ad excelſi animi dotes et præclara ingenii edita facinora, certiſſimam quoque beneficiorum laudem, eamque nulla turpitudine, nulla crudelitatis aut perfidiæ macula contaminatam, addiderunt. eos intelligo qui, ab armorum factionumque ſtrepitu remoti, ſcientiarum nobilium atque operum utiliſſimorum auctores extitere; detectis ſcilicet naturæ myſteriis, patefactis legibus quibus rerum pendet ordo, et eo quaſi fundamento conſtitutis artibus quarum efficacia communi gentis humanæ commodo ſpectatur. Horum vero Manibus juſta perſolvere eo magis propenſa voluntate debemus, quod dum inter vivos numerarentur, favorem ſenſerunt ſuis parum meritis reſpondere. Etenim qui adeo in quæſtionibus a vulgari intelligentia remotis ſapiunt, plerumque vel in media patria peregrinorum prope conditione vitam degunt: ac licet forte ob ingenii vires rerumque inventarum excellentiam magna quædam ſerpat de iis hominum opinio, cum tamen in vitæ quotidianæ negotiis parum ſpectantur, idcirco

tenuiori

tenuiori fere auctoritate ſunt ; et longe infra regium et imperatorium faſtum, longe infra diſcordiarum civilium principes, multitudinis arbitrio exiſtimantur: umbratiles ſcilicet viri, atque otii philoſophici obſcutate contecti. Hi forte nonnunquam et a nonnullis ſpectatoribus incerta quadam ac veluti furtiva veneratione ſuſpiciuntur : at illos rumor comitatur, et ſpes, et metus, et tumultuoſum atque pervicax vulgi præconium. Verum ubi jam mortalitatis lex utroſque ab oculorum atque aurium judicio ſemoverit, et pari conditione mentis ſcrutinio ſubjecerit ; tunc certe fieri vix poteſt ut cordatorum hominum hæreat ſuffragium : ut re perpenſa dubitemus adhuc an ſapientiam innocuam, cum beneficiis immortalibus conjunctam, vi præponamus, et bellorum feritati, et ambitionis artibus, plerumque ſævis, plerumque inhoneſtis : ut denique in hoc literato conventu deſit oratori veſtro aut favor aut aſſenſus, dum de majoribus veſtris dicturus, eos inter omnium gentium et omnium ſeculorum principes viros referre audet.

E multis autem variiſque adjumentis quæ vitæ humanæ attulit aliquando ingeniorum labor, unum eſt imprimis ampliſſima quavis prædicatione dignum : ea nempe quæ intra hos fere quadringentos annos ſapientiæ antiquæ facta eſt et literarum inſtauratio. Quod quidem opus ſi ex unius alicujus viri virtute eſſet et fortuna profectum, proculdubio iſte vir eos omnes qui

in

in rebus aut civilibus aut bellicis unquam eminuerunt, beneficiorum magnitudine longe ſuperaret: eorum omnium munificentiam, qui vel civitatum atque legum conditores, vel libertatis vindices, vel patres patriæ ſunt forte habiti, longo poſt ſe intervallo relinqueret. Quod ne forte exiſtimetis cupide magis quam vere judicatum; recordamini, quæſo, et vobiſcum reputate quales fuerint ante iſtud tempus Europæ noſtræ, Britanniæ noſtræ incolæ. Diſcedite pauliſper a congreſſionibus veſtris, ab otio iſto veſtro erudito et curioſo; libros jam manibus familiares deponite; uſitata omittite ſermonum quotidianorum argumenta; ut iſtius ævi hominibus cogitatione veſtra occurratis: ut hominum mentes atque mores, ut communis fortunæ ſpeciem intueami. Profecto mirum erit ni in longe aliam gentem quandam et regionem migraſſe vos ſentiatis. Veſtigia enim vix ulla reperietis earum rerum quibus ætas noſtra jure præcipuo gloriatur. Non in academiis veritatis vocem audietis: non in templis virtutis agnoſcetis auctoritatem. Quod autem ad rerum naturam pertineat, ad hunc quem habitamus terrarum orbem, ad elementorum vires et motus ſiderum; nihil præter meras tenebras offendetis. Illa vero cujus propria eſt philoſophiæ appellatio, illa vitæ dux et magiſtra morum, quæ animi officia et bonorum fines et æternum mundi opificem atque rectorem quaſi digito commonſtrat, nuſquam conſpectis veſtro obverſabitur; inter homines iſtos aut admodum

dum hoſpes, aut plane ignota. Jam de hiſtoriæ monumentis quid expectatis? quorum ope, tanquam novo quodam humanitatis vinculo, gentes remotiſſimas et ſecula antiquiſſima nobiſmetipſis adjungimus; eorum fortunis immiſcemur, diſciplina imbuimur, notamus vitia, virtutibus vero, auctoritatem quandam majorem ab ipſa vetuſtate adeptis, ad omnem honeſtatem atque laudem informamur? Illa omnia propemodum abfuerunt: neque amplior hominibus obtigerat aut clarior vitæ proſpectus, quam qualis fere brutis animalibus conceditur, naſcendi et moriendi horis intercluſus. Nec interea parum refert ad conditionem iſtorum temporum declarandam, quod rudia omnino eſſent earum artium quæ pulchritudinis imitatione multiplici allectant hominum animos et mores emolliunt. Quamvis enim neque virtutis neque ſcientiæ naturam iſtæ artes in ſe contineant, ſcientia tamen ipſa et ipſa virtus ab iis imparata prorſus et inops, ruſticitatem quandam præ ſe fert, horridiorem certe et invenuſtam. Quid ergo de ipſa inſcitia dicendum eſt? de omnium rerum ignoratione? aut quid de vitæ habitu et colore apud ejuſmodi homines cenſendum, quorum neque ſatis intelligentiæ ſeipſam veritatis luce comprobare virtus potuit, neque pulchritudinis ornamentis amori commendare, neque ab effrænatis appetitionibus pudoris munimento defendere et tueri? Pudor enim, ſine pulchri et decori ſenſu, nullus eſt. Sed profecto de incultis illis et imperitis ſeculis nimis indulgenter et cum præpoſtera quadam veneratione ſentire ſolemus: nimirum

innocua omnia, et fraudis nescia, et desideriis inanibus curisque vacua, in isto rerum statu cogitantes. cum tamen inter omnes constet, vitia pleraque et pessima vitæ opprobria de cupiditatibus oriri quæ tam in homini rudi quovis et plane sylvestri quam in scientissimo atque ornatissimo vigere solent: imo quo magis in veritate multiplici, in rerum abditarum infinita meditatione, in mentis denique negotiis versetur voluntas et cura hominum, eo minus ab istis cupiditatibus pendere vitæ universæ tenorem. Hæc autem fusius exponenda duxi, primum ut constet quam nullo rationis fundamento nituntur homines illi male feriati, quorum adeo cavillationibus perstrepuere nuper Gallia et Germania; quique scriptis editis confirmare ausi sunt, literas antiquas cum scientiis artibusque variis, quibus excolendis opportunitatem illæ et incitamentum attulerunt, virtuti, si Diis placet, et bonis moribus detrimento fuisse: tum præcipue ut vos, auditores spectatissimi, testes mearum sententiarum et patronos habeam; nullum scilicet clarissimorum hominum ordinem de genere humano melius meruisse, quam qui veterum Græcorum atque Romanorum linguas librosque restituendo, et per varios Europæ populos disseminando, mentem humanam, crassissimæ ignorantiæ veterno obrutam, ad vires suas cognoscendas feliciter excitarunt; atque adeo in eam, qua hodie vivitur, optimarum rerum ubertatem tandem promoverunt; egregia virtute ac industria viri, laboribus difficillimis pos-

terorum

terorum gratia defuncti, nobis certe ſumma veneratione et gratiſſimi animi ſtudio ſemper recolendi.

Horum in cœtu ſplendidiſſimo præfulget Linacrus veſter: parens veſter, reipublicæ veſtræ conditor ac famæ fons, atque idem renaſcentium ſpes fidiſſima literarum, barbariæque fatalis hoſtis, Linacrus. Quem virum etſi nulla vobis conjungeret neceſſitudo proprior ſanctiorque, attamen quotquot adeſtis, quorum aures legitimum ſonum callent, quorum ficta meliore luto præcordia voluptatem e ſermonis pulchritudine percipiendam norunt (honeſtiſſimam, mediusfidius, et maxime liberalem) vos omnes certo ſcio in Linacri laudes mecum libentiſſime deſcenſuros. Iſto enim viro nemo unquam aut puriorem ac magis venuſtam eloquentiæ antiquæ ſpeciem ſcriptis ſuis expreſſit, aut aliis ad eandem laudem contendentibus fideliorem navavit et utiliorem operam. Qui cum in ea tempora natus eſſet quibus Britannia ſua vixdum pueritiæ illius idonea præbere poſſet doctrinæ nutrimenta, tum ætate maturior id aſſecutus eſt ut nec ipſa ſtudiorum ejus altrix Italia, ipſa illa communis eruditionis et elegantiæ mater, quemquam præ illo oſtentare aut poſſet aut vellet. Italiam vero quo tempore Linacrus inviſit, regionem illam totam, et principum aulas et liberarum concilia civitatum, una fere voluntas, unum doctrinæ ſtudium tenebat. Præcipue tamen eminebat Florentinorum fama; quorum reſpublica, plerumque alias turbulentiſſima, tunc forte in Laurentii Medicis

ductu ac prope clientela feliciter acquievit. Qui cum per universum nomen Italicum pacis concordiæque auctor, et bonus, et sapiens, et felix audiret; tum porro ad ista beneficia, patriæ suæ data, nimium heu! caduca, et cum ipso brevi moritura, altera illa pari sane cura, sed melioribus auspiciis adjunxit, ex literis ac disciplinis restitutis oriunda; nullo unquam tempore moritura; per omnes terrarum gentes pertinentia; quorum hodie in hoc ipso loco nemo forte vacuus et expers adest. Huic se viro tantopere commendavit indole sua et modestia Linacrus, ut condiscipulum eum et amicum filiis suis adderet; quorum ætate medius, Joannes Medices, postea Leonis X appellatione pontifex Romanus, ad istam, qua omnium aures quotidie personant, eruditæ magnificentiæ laudem pervenit. In illo contubernio quantum profecerit Linacrus; quanto cum ardore et quanto fructu Christophorum Landinum, Demetrium Chalcondylem, Angelum Politianum, Marsilium Ficinum, Johannem Picum audierit et frequentarit; facilius intelligi potest quam verbis significari. Florentia Romam perrexit; ubi Hermolaus Barbarus in literis regnare ferebatur. Accidit brevi ut cum hic forte in bibliothecam Vaticanam ingressus esset, Linacrum nostrum inveniret Platonis opera versantem, et isti intentum libro quo de pulchritudine disputat cum Phædro Socrates. "Macte, inquit Hermolaus, virtute esto, adolescens; qui in tantam familiaritatem divini scriptoris tam mature venisti." Inde

statim

ſtatim in amicitiam ejus receptus et ſtudiorum particeps factus eſt Linacrus: qui jam per omnem Italiam eruditionis fama inſignis, tandem in Angliam ſuam divitias undique conquiſitas reportavit; excellentem nempe Græcorum ſcriptorum notitiam, eorum præſertim qui in ratione phyſica atque medica verſantur; tantum præterea Latinæ eloquentiæ candorem, quantum alius nemo in iſta ætate aſſecutus eſt, neque etiam in ætate inſequenti ſupergreſſus quiſquam; qua tamen cum ſumma ambitione fuit inter homines eruditos de iſta laude certatum. Domi autem cum ſtatim innotuerat, ab Henrico VII factus eſt Arturi, filii primogeniti, medicus: poſtea vero Henricus VIII eum eodem nomine ſibi adſcivit, et Mariæ illi quæ poſtea regnavit. Per eoſdem annos ſcripta edidit eximia, de grammatices rudimentis, et de emendata ſtructura Latini ſermonis; tum varios Galeni et Procli libros, e Græco ſermone in Latinum converſos; quibus conſtat inter homines doctos eum elegantia et perſpicuitate ipſos auctores illos longe ſuperaſſe. Nimirum hoc ætati iſti, nobis utcunque invitis, concedendum eſt; ut ipſe Linacrus Galeno interpretando eloquentiam ſuam et acumen impenderet. Nam cum in fatis eſſet ut non niſi per ſcriptores antiquos humanæ mentes a barbarorum ſeculorum tenebris unquam vindicarentur; nullo alio labore, temporibus illis, tantam omnibus utilitatem afferre potuerunt eruditiſſimi ſapientiſſimique viri, quantam ſcriptores iſtos in quamplurimorum manus atque uſus

tradendo. Attamen ut noſtri homines, cumjam diſciplinis antiquis probe imbuti eſſent, tandem aliquando pro ſeipſis ſaperent, et intactos ſcientiæ theſauros e natura ipſa petere aſſueſcerent, collegium hoc veſtrum inſtituit Linacrus; et a rege et reipublicæ ordinibus obtinuit, ut legum majeſtate munitum arti noſtræ exinde præſideret, medentium judex et civium ſalutis cuſtos perpetuus.

Hic vero, collegæ ornatiſſimi, liceat mihi verbis atque votis paulo vehementer apud vos agere, ut eximii hujus viri ſæpe recordemur: ut hoc memoria ſæpe repetamus, civitatem noſtram literis fundatam eſſe, auctore viro literatorum principe: ut quibus auſpiciis cœptæ ſunt res noſtræ, iiſdem eas optime geſtum iri, unice credamus. Si vero incuria quavis aut indulgentia mala id unquam eveniat, (quod quidem, ſalvis quos video, nunquam verebor) ut indocti homines, nec a prima ætate literarum ſtudiis ad humanitatem informati, quacunque alia commendatione, in ſedes has irrepſerint, et de artis noſtræ diſciplina ac regimine in Linacri ſenatu decernere potuerint; tunc pro certo habeamus barbariem meram eſſe brevi inſecuturam: medendi munus hominibus ceſſurum imperitis magis ac magis ſordidarum artium, quam quorum hodie jactationibus ineptis in foro et in triviis obſtupeſcit vulgus: ad eam denique conditionem res redituras, qua, ante Linacrum natum et cognita veteris ſapientiæ monumenta, in his regionibus ægrotabant miſeri mortales.

Neque

Neque interea hæc ita accipi velim, quaſi haud ultra veterum libros ſapere expediat medecinam exercituris: aut quaſi in Hippocratis, aut Galeni, aut Celſi verbis ponderandis omnem ætatem terere debeamus. Nimirum ea fuit aliquando eruditorum hominum mens, tam prona in veterum ingeniorum venerationem, ut eorum ſententia crederes fere nihil adhuc ſupereſſe quod ex rerum tenebris eruere et in ſcientiæ lucem proferre prudentia generis humani et induſtria poſſet. Hoc vero malum a medicorum ſtudiis depuliſſe, collegii noſtri ſingularis eſt et egregia laus. Jam antea quidem, medicorum veterum eruditione, a turpiſſimis barbariæ et ſuperſtitionis ſordibus artem ſuam expiaverat Linacrus. Cum autem veterum legitima admiratio, et accepti ab iis beneficii memoria, in obſequium nimium et in ſervitutem creviſſet; tum demum apud nos exortus eſt qui a cervicibus hominum jugum iſtud dejecit: qui vana contemnere audere juſſit, et nos quoque veritatis conſuetudine dignos fingere: qui denique ea quæ nimis ingenioſa excogitaverat antiquitas, de animalium vita et valetudine figmenta, tanquam ægrorum ſomnia, lucidis diei telis percuſſit et diſſipavit. De Harveio loquor: quem audiverunt in hoc ipſo loco majores veſtri de ſanguinis motu inventa miracula tum primum depromentem. Dii immortales! quantæ rerum inſignium, recentium, alias indictarum ſpecies, e facundiſſimo illius ore emanantes, intimas audito-

auditorum cogitationes iſto tempore permearunt et commoverunt! Quam novo ſe ſplendidoque cultu induebat ſtatim univerſa medicorum ratio! Quam fœcunda doctrinarum parens fuit iſta Harveii ſimplex atque una doctrina! Cujus quidem in arte noſtra utilitatem qui adeo ſolicite et moroſe penſitant, quaſi de re dubia diſceptatio eſſet; quique iſtam laudem tum demum concedendam arbitrantur, ſi præceptum aliquod in morbis curandis ex Harveiano invento natum fuiſſe demonſtretur; næ illi et hujus amplitudinem parum capiunt, et inventoris gloriam iniquo admodum et inepto modulo metiuntur. Ad Harveium enim primo referendi ſunt tot fugati veterum errores, quibus apud illos miſere impedita fuit ægrorum adminiſtratio: tum recentiorum hominum tot inventa; tot partium animalium, tot humorum, natura, uſus, morbi, remedia, felici labore indagata et detecta: quæ quidem omnia ſanguinis motu fundata ſunt; et eo ſublato, corruunt. Præterea, in febribus, morborum nempe frequentiſſimo et funeſtiſſimo genere, nonne id pro ſummo beneficio ducendum eſt, quod primus mortalium Harveius et periculi et ſalutis fontem declaravit; quem ſemper intentis oculis reſpiciamus, et quo judicium noſtrum, quo metum atque ſpem, quo medicamenta moderemur? Id denique an ſatis pro magnitudine ſua verbis ullis prædicari poteſt, quod quæ priſci auctores, ſola experientia freti, de corporis affectibus ſingulatim tradiderunt; quæque adeo in omni quocunque

cunque morbo confestim protulisse, et ad multiplicem ægrorum conditionem salutariter applicasse, felicitatis potius erat quam prudentiæ aut consilii cujusvis opus; ea fere omnia, intellecto jam Harveii dogmate, simul clarissime perspiciuntur, et causis tenentur suis: tum cognatione quadam inter se conjunguntur, ac se invicem mutuis luminibus illustrant? Quo fit ut artis regulas et facilius percipiamus, et memoria firmius retineamus, et ad ægrorum res tutius ac peritius accommodemus. Sed quid plura disputo? Per universum disciplinæ nostræ ambitum, in vitæ et in mortis historia, in sanitatis conservatione, et in depulsione morborum, primas ubique partes Harveii doctrina tenet. Ille medicorum veterum observationibus scientiæ stabilitatem et perspicuitatem addidit: sine illo nullum, ex recentiorum laboribus, arti accessit aut accedet incrementum.

Et hoc quidem ego persuasum habeo; si in rerum fato esset et in hominum solertia, ut aliud quoddam in lucem proferretur naturæ artificium, ad corporis humani moderationem instructum, tam valde simplex, tam perpetuo efficax, tam late patens, quam quod iste rerum inventor et humanæ potentiæ amplificator nobis enunciavit; tum demum fore ut nostra ars, trepida illa quidem, aliquando licet audax, at raro sui omnino secura, firmo tandem certoque gressu incederet, tam a metu remota quam ab audacia: fore tum ut qui eas naturæ leges in corpore sano regendo nove-

 rat,

rat, ex ista tanquam specula scientiæ, morbos quoque corporis perspectos haberet, et eosdem tollendi unicam iniret atque veram viam. Nunc autem, cum ab hoc fastigio longe multumque absit medicinæ fortuna; cum inter eas corporis sani vires, de quibus aliquid scientia comprehenditur, et varias morborum formas, immensum interjectum sit et obscurum prorsus intervallum; idcirco alia quadam semita insistere oportet, laboriosa magis, at certe tutiori et minime fallaci. Ab ipsis nimirum morbis incipiendum est; ut qualem præ se faciem singuli ferant, quo cursu progrediantur, quibus rebus aut mitiores fiant aut asperiores, et quo demum exitu concludantur, sedulo dispiciamus. In hoc vero genere Sydenhamus noster, sicut in illo altero Harveius, omnibus omnium ætatum medicis palmam sine ulla controversia præripuit: Hippocrates enim quid propriis viribus profecerit, aut quantum ex aliis desumpserit, plane nescimus. Imo parum abfuit quin Sydenhamum dixerim eorum fere omnium qui res quascunque naturales tractant, maximum se philosophum præbuisse. Sive enim difficultates expendas quibuscum in variis philosophiæ studiis confligendum est, sive ipsorum studiorum fructum atque utilitatem; haud facile invenies cui in utravis ista laude Sydenhamum posthabeas: ipsum licet advoces in partes tuas præclarum illum virum quo adeo superbit Britannia nostra, et quem omnes fere Europæ populi tanquam philosophorum principem hodie suspiciunt.

ciunt. Ille quidem in otio domestico constitutus, propositi sui arbiter, temporum suorum atque rerum certus, multa quæsivit, multa declaravit, in fabrica mundi et in mathematicorum notionibus, subtilissima sane et magnificentissima. Sydenhamus autem, humanissimus ipse homo, ad homines laborantes aut moribundos repente accersitus, quorum itaque vitæ quoquomodo consulere oportuit, non de morborum naturis experimenta legitima instituere; inter propinquorum lachrymas, inter uxorum matrumque voces ac vultus ægri salutem ab eo postulantium, inter importunam denique nutricularum garrulitatem, universum philosophiæ negotium egregie absolvit. Multas enim gravissimasque leges naturæ, de re obscura et perturbata satagentis, de corpore scilicet humano valetudinibus implicato, primus ille perspexit et interpretatus est. Tum vero hisce sapienter usus, artis constituit opera præstantissima, et generis humani imperium in naturam summis beneficiis protulit atque auxit: multis enim morbis, atque uni ex omnibus longe atrocissimo, primus ille curationes adhibuit aptas et salutares. Suam denique observandi curandique rationem libris publicavit; quibus, quod in hominum fortuna divinissimum semper est judicatum, id ille in perpetuum obtinuit; nimirum ut plurimis vitæ sit et salutis auctor. I nunc; et siderum momenta, et lucis colores, et geometrarum infinitates commemora. Sunt quidem isthæc forte splendidiora: esse vero majoris aut animi aut ingenii argumenta,

 haud

haud temere concedendum eſt: meliora eſſe et laude digniora, ſtrenue negandum.

Horum jam triumvirorum unumquemque, Linacrum ſcilicet, Harveium, atque Sydenhamum, tanquam principem aliquem ac parentem civitatis noſtræ, videre videor ad ſe convocare, et ex univerſo populo noſtro ſibi deligere, cœtum quendam proprium illuſtriſſimorum hominum; quorum nunc meritis rite deſignandis neque mea vox neque otium veſtrum ſufficeret. Quanam enim dicendi copia tot rerum, tot perſonarum magnitudinem attingere? animas tot egregias deorum ordinibus adſcribere? in Linacri conſuetudinem receptos Caium, Gulſtonum, Hameium, Haleum celebrare? adjunctos Harveio comites Gliſſonum, Whartonum, Williſium, Lowerum exprimere? cum Sydenhamo diſputantes Mortonum, Radclivium, Freindum inducere? Te enim, Richarde Mead, ne intra hujuſmodi conſortionem aliquam includaris, prohibet virtutum tuarum atque laudum excellens amplitudo. In te quidem nihil eorum deſideraret Linacrus quæ ipſe olim tam fideli ſtudio complexus, tam pertinaci labore conſecutus eſt: non veterum medicorum notitiam; non Latini ſermonis integritatem. Id etiam admiratione ſua et fere invidia dignum judicaret, te, cum in tantum Latinitatis uſum deveniſſes, eſſe tamen inter ſummos patriæ quoque linguæ artifices nitore ac puritate proculdubio numerandum. Verum neque Harveius quemquam, inter annalium noſtrorum

rum heroas, amicum ſibi optaret aut famæ ſocium, te potiorem: qui adeo ſolitus es, in longiſſimo tuo medendi uſu, difficiles rerum aditus illius lumine luſtrare atque aliis aperire: qui tot illi morborum facies, medicamentorum effectus, ægrorum diſcrimina narrare poteris, quæ omnia, illius inventorum ope, tu ſedato illo tuo et expedito judicio ſolus intellixiſti, providiſti, ſuperaſti? Sydenhamus denique quantum tibi honorem, quantas gratias habere ſe profiteretur; quod eodem quo ille animi candore, eadem experiundi et diſcendi patientia in arte noſtra ſemper verſatus, errores forte ab illo, et aliquando etiam a te ipſo admiſſos, ingenue patefeceris, ſapienter emendaveris? quod morborum cauſas illi ignoratas ſagaci animo comprehenderis; curationes illi deſperatas felici opere abſolveris? quod denique, licet peritiſſimus eſſes ſubtiliorum illarum rationum quæ a corpuſculorum figuris, fibrarum viribus, humorum impulſu, petendæ ſunt; hanc tamen hypotheſin tuam, utcunque pulchram ac placentem, ne unquam ægrotorum rebus ſe nimis inſereret, ſpectata animi moderatione retinueris? Quæ cum ita eſſent, cum tot tantæque dotes in te confluxiſſent, fatale quidem erat ut ad artis noſtræ principatum brevi pertenderes; utque illo potireris et per plures annos producto, et amplioribus fortunæ donis cumulato, quam ulli unquam alii apud nos contigerit. Quanto autem animo, quam ſplendido plane et liberali conſilio, opibus iſtis frui noveris, nunc quidem viget in

tuorum

tuorum memoria: ſed apud alios vereor profecto ne, id quale fuit ſi verbis figurare poſſem, ipſa ſibi fidem abrogaret oratio. Fuit enim domus tua communis eorum ſedes hoſpitalis, quicunque in literis, in philoſophia, in artibus ingenuis, vel delectationem ſuam quærerent, vel induſtriam collocarent. Ibi de ſacris hiſce tuendis quotidie fere conſultum eſt. ibi incœpta ſua et laborum rudimenta ſingularum diſciplinarum principes judicio tuo probare ſoliti ſunt. Neque intra patriæ fines ſubſtitit tua hæc literarum tutela, literatos erga viros perpetua hæc et fida amicitia; tametſi per quadraginta prope annos quodcunque perfecerunt hujuſmodi opus utilius ſplendidiuſque Britanni homines, id fere vel primo moverit auctoritas tua, vel direxerit animadverſio, vel ornaverit ſupellex literaria, vel denique ſuſtentarit et ad exitum pertulerit munificentia. Quinetiam te, quamvis privatum hominem et ab honorum ambitione remotum, univerſa tamen Europa certiſſimum in hac ætate literarum præſidium agnovit quidem et libenter prædicavit. Inde cum regibus exteris epiſtolarum tibi munerumque commercium: inde tot atque tanti advenæ tecum hoſpitio conjuncti. adeo ut ſi quem forte peregrinum hominem eruditionis aut ingenii laude inſignem in hac omnium maxima frequentiſſimaque urbe diverſari fama eſſet, tuorum familiarium dubitaret nemo quin eum brevi ſalutare poſſet et coram congredi in domo tua. Iſti eam celebritati unum quidem ſatis commendaſſet

daſſet Muſeum illud tuum ; quod, Muſis ipſis dignum Gratiiſque templum, librorum lectiſſima copia, codicibus vetuſtis, picturarum etiam ſignorumque pulchritudine, atque omni antiquitatis elegantia inſtruxeras. Majorem vero commendationem mores attulerunt tui ; dum in tota conſuetudine tua viri haud dubie magni ſpecies eluceret : in dictis et in factis gravitas : ſermones eruditi, decora quadam hilaritate temperati, et prudentia rerum utiles, et hominum ſuperiori ætate illuſtrium mentionem jucundiſſimam inferentes : in ſcriptorum meritis dignoſcendis judicium ſanum, verum, magniloquæ veterum ſimplicitatis amans, et ab omni affectatione atque fuco alienum : imprimis vero ſingularis quædam ac præſtans naturæ bonitas in animo magno et elato conſpicua. Hæc autem, tametſi ex ea profecta ſit univerſa quidem vitæ tuæ ratio, tamen apud ordinem tuum et inter medicorum operum ſocios quam maxime apparuit : ubi nullum unquam in te deſideratum eſt, aut erga æquales tuos, fraterni animi teſtimonium ; aut erga juniores, paterni. Quod ſi in illo cœtu eorum qui jam vixerunt, ſuperſtes ſit aliquis conditionis humanæ ſenſus et notitia ; credo equidem te veteri illa benevolentia res noſtras adhuc proſequi : diei hujuſce cæremoniæ, recordationi huic ingentium virorum, faventem adeſſe ; eique aſpirare tanquam faci cuidam virtutis minorum animis ſtudiiſque admotæ : placido denique ac læto lumine hunc medicinæ ſtatum conſpicere,

cere, et Linacri rempublicam eo principe, iis patribus, incolumem: quorum nonnullos ſanctiſſimarum vinculis neceſſitudinum, pleroſque quidem conſtanti amicitiæ et venerationis cultu, tibi adjunctos jamdudum videras; iiſdem quoque artibus florentes quæ te, medicorum maxime, hominum beneficentiſſime, ad tanta fortunæ atque famæ ornamenta provexerunt, et in hoc virtutis templo æternitati conſecrarunt.

FINIS.

Erratum. P. l. 11. 7. proprior—*lege* propior.

